

‘Ik heb serieus overwogen een haarimplantatie voor mijn verjaardag te vragen’

‘Dan zegt mijn vriendin: “Hoor eens, wat jij doet, is geen power nap maar een winterslaap.”’

PETER TE BOS (63)

Zanger van Claw Boys Claw en grafisch vormgever. Onlangs verscheen de cd ‘Hammer’.

WOEDE&WRAAK

‘Mijn vader was heel streng en runde een restaurant, wat niet zo best ging. Ik heb op een zondag toen ik een jaar of acht was wel eens een woedeaanval van hem meegemaakt: hij stond in de keuken uitsmijters te bakken en er gebeurde iets – ik weet niet wat – waardoor hij zo kwaad werd, dat hij om de beurt alle uitsmijters van zijn acht kinderen tegen de muur smeedde. Dat had ook wel iets komisch en misschien heeft het zo’n indruk gemaakt, dat ik daarom het fysieke aspect van woede niet ken. Wel verbale woede: mijn stem is heel zwaar en hard en laatst was ik in een Japans restaurant, waar een jongetje alleen maar heel hoge krijstonen zat te blèren en zijn ouders zeiden er niets van. Dat hele restaurant zat te balen en ineens knapte er iets in mij waardoor ik riep: “En nou hou je godverdomme je rotkop!” Het hele restaurant was muisstil, maar dan denk ik wel: o god, Te Bos, die stém!’

HOOGMOED&IJDELHEID

‘Soms heb ik te veel lucht in mijn hoofd waardoor ik ga stijgen, maar er zijn altijd vrienden die me aan een touwtje naar beneden trekken. Als we bijvoorbeeld touren, hoeven we als bandleden niet meer na te denken en wordt alles geregeld. Vooral als je in het buitenland speelt, is er geen klankbord meer waaraan je je kunt toetsen. De realiteit verdwijnt dan, en dan zit de kans erin dat je denkt dat je god bent. Maar ik geloof niet dat ik last heb van hoogmoed, want ik ben zo bang om te vallen! Op het podium wil ik juist een connectie met de toehoorder maken: ik wil ze het gevoel geven dat zij er ook hadden kunnen staan. Ik ben ijdel, maar ik doe er geen zak aan. Laatst knipte mijn vriendin mijn haar en vroeg ik: “Ik word wel kaal, hè?” Dat is kut, hoor, voor een man. Ik heb serieus overwogen een haarimplantatie voor mijn verjaardag te vragen, maar zover is het niet gekomen: het is goed zo.’

HEBZUCHT&GIERIGHEID

‘Als mijn vader wat geld had, gaf hij het meteen weer weg aan zijn kinderen. Zijn motto was: hard werken voor je geld, maar het ook meteen weer van de hand doen, en dat heb ik ook – Rutte heeft een goeie aan mij. Ik ben totaal niet hebzuchtig in dingen als auto’s of zo, maar als ik in Japan ben, zie ik altijd dingen die ik wil hebben: poppetjes, papiersoorten, boeken. In musea wil ik ook altijd de catalogus hebben, maar het is wel een soort hebberigheid die vakgerelateerd is, net als met cd’s. Laatst deden we een instore-optreden en zag ik een dubbel-cd van Aphrodite’s Child, met Demis Roussos. De bassist keek er ook verlekterd naar, maar ik zei: “Je pakt ’m straks niet, hè, die is echt van mij, die wil ik hebben.” Dus zo onschuldig ben ik qua hebberigheid dan ook weer niet. En ik ga graag ver op vakantie: ik ben nu nog gezond genoeg om twaalf uur in een vliegtuig te zitten. Als ik straks nog maar één been heb of ik ben kreupel of mijn bloedvaten lopen dicht, dan kan ik altijd nog naar Malaga of Sicilië.’

LUST&WELLUST

‘Ja, ik neuk toch niet meer zoveel als vroeger. Ik kan hier wel zeggen: ik ben nog volop bezig, maar dat is niet zo. Zo gaat dat, althans zo is dat bij mij gegaan. Nu het zomer is, vergaap ik me wel aan mooie vrouwen. Ik kan daar ontzettend van genieten, dan zie ik al die goedverzorgde dames en dan denk ik: god, wat een lekkere wijven toch overal weer! Groot, klein, dik, dun, mager, dat maakt me niet uit. Daar voed ik mijn hoofd mee – nee, niet mijn behoeftes. Ik heb totaal niet de behoefte ze te versieren; ik heb een heel leuke vriendin met wie ik al dertig jaar ga en zij heeft in het verleden wel eens gezegd: als je nou zo nodig moet, dan doe je het maar. Maar ik heb die behoefte nooit gevoeld. Ben ik dan wel een echte man? Nou ja, dat interesseert me niks, ik voel me er senang bij.’

JALOEZIE&AFGUNST

‘Ik woon vrij klein en ik zou wel een jongenskamer willen hebben waar ik muziek kan maken. Maar de buurt waarin ik woon, wil ik niet verlaten en het is ook eigenlijk wel groot genoeg voor me: ik ben blij met wat ik heb en tel mijn zegeningen – dat doe ik echt een aantal keren per week. Ik voel ook geen jaloezie naar collega’s, en een van de redenen waarom we met Claw Boys Claw niet meer succes hebben dan we hebben, is dat we ons niet committeren aan een bepaalde gedragscode die wordt afgedwongen door bijvoorbeeld televisiezenders, of 3FM. Ik maak liever muziek die ontstaat vanuit mijn hart.’

GULZIGHEID&ONMATIGHEID

‘Ongeveer een keer per maand eet ik de ijskast totaal leeg: zoute haring, ijs, taart, met m’n vinger door een pot pindakaas, zes roze koeken – waardoor ik geen woord meer kan zeggen en helemaal droog ben van binnen, en ten slotte nog een kippenboutje. Het is beslist geen troost-eten: néé, wow man, ik geniet ervan, ik zit te blozen zo lekker als ik het allemaal vind.’

LUIHEID&GEMAKZUCHT

‘Ik werk ontzettend hard, maar als ik lui ben, dan ben ik ook echt lui: dan zie ik eruit als een lek bandje op de bank. Ja, slapen, wat vind ik dat lekker: *power nap* na *power nap* na *power nap*. Dan zegt mijn vriendin: “Hoor eens Peter, een *power nap* doe je als je heel hard hebt gewerkt. Dan ga je even liggen, en daarna ga je weer hard werken. Wat jij doet, is een winterslaap.” In werk ben ik perfectionistisch, maar in het regelen van dingen ben ik zeer gemakzuchtig. Zoals een paspoort; ik denk: geef me nou een paspoort voor het leven, zet er een groot nummer op en zorg voor iets technisch zodat het fotootje elke vijf jaar bijgesteld kan worden – lachend of niet lachend. Dat moet toch kunnen, vandaag de dag? ■